

Oslo-akkoorden het gesloten nep-verdrag

Door: Franklin ter Horst. (Aangemaakt: 4 februari 2003) (Laatste bewerking: 31 januari 2019)

De zon stond stralend aan de hemel en de hele wereld was getuige van de ‘historische handdruk van Israël’s premier Jitschak Rabin en [terreurmiljardair Arafat](#) de grootste massamoordenaar van joden sinds Hitler. Terwijl de hoogwaardigheidsbekleders uit de hele wereld een daverend applaus ten beste gaven en de televisiecamera’s hun signalen stuurden naar alle hoeken van de aarde, tekenden Israël en het PLO-terreurbewind hun overeenkomst. *‘Wat een geweldige dag en wat een fantastische overeenkomst.’* De strijdbijl tussen Israël en Arafats bende voor eeuwig begraven. De wereld vond het allemaal prachtig en geloofde dat er nu echt iets zou veranderen. Arafat had in [een persoonlijke brief](#) immers bezworen dat de terreur tot het verleden zou behoren? Maar de vredespartner hield zich niet aan zijn deel van het verdrag. Arafat beloofde te zullen stoppen met terrorisme. Maar gedurende 1993 vonden er meer aanslagen tegen Israeli’s plaats dan ooit tevoren in Israel. Het fenomeen van de zelfmoordaanslag deed zijn intrede. Ook beloofde hij de staat Israël te zullen erkennen maar ook dat was een valse belofte. Palestijnse terreuraanslagen hebben nadien het leven gekost aan ruim vijfduizend veelal onschuldige Israëlische burgers en dat uit naam van een niet bestaand Palestijnse volk.

Wie kent niet de foto die op 13 september 1993 werd gemaakt op het gazon voor het Witte Huis in Washington? Dat had het begin moeten zijn van een politiek proces dat het PLO-bewind autonomie en Israël vrede had moeten brengen. Maar hoe anders is dat gelopen. Praktisch alle belangrijke uitgangspunten van de Oslo-akkoorden zijn door Arafat en consorten aantoonbaar geschonden, terwijl Israël zich aantoonbaar wel aan de gemaakte afspraken heeft gehouden. Ook zijn opvolger Abu Mazen (Mahmoud Abbas) is onverminderd door gegaan met het schenden van deze afspraken. Met dit akkoord heeft de “Bende van Ramallah” laten zien wat er allemaal bereikt kan worden met het sluiten van een nep-vredesverdrag met Israël: algemene diplomatieke erkenning, miljarden dollars hulp, controle over Gaza en delen van Samaria en Judea, gebieden die door de Arafat werden omgetoverd tot één groot legerkamp.

De internationale euforie was zo groot dat de Nobelprijsc commissie de [massamoordenaar](#) beloofde met de Nobelprijs voor de vrede, samen met Rabin en Simon Perez. Karre Kristiansen, een voormalig lid van het Nobel Comité, trok zich in 1994 terug uit protest voor het toekennen van de Nobelprijs aan Arafat. De Oslo-akkoorden hebben een periode van door Arafat georkestreerd geweld en dood en verderf ingeluid. Dit akkoord heeft Israël in een zeer slechte positie gebracht. Arafat verklaarde openlijk dat hij de ‘vredesonderhandelingen’ gebruikte om Israël uiteindelijk te vernietigen. In plaats van de Oslo bepaling terreur organisaties op te ruimen werd er aan een nog veel groter terreur netwerk gebouwd. [Een leger van wandelende zelfmoordbommen.](#)

Slechts enkele uren na het handen schudden voor het Witte Huis, zond de Jordaanse tv een boodschap uit in het Arabisch waarin Arafat de zojuist ondertekende overeenkomst, de eerste stap noemde op weg tot vernietiging van de staat Israël. *“Ik heb met het ondertekenen van de Oslo-akkoorden de eerste spijker aan de Zionistische doodskist getimmerd.”* Hij herinnerde de kijkers aan het besluit van de PLO in 1974 dat de gebieden die Israël bereid zal zijn te ontruimen, gebruikt zullen worden als springplank voor de verdere bevrijding van ‘Palestina’. Een paar weken ná het ondertekenen van de Oslo-akkoorden, ging [Arafat naar Johannesburg](#) en hield een rede in een moskee, waarin hij zei dat de Oslo-akkoorden niets anders zijn dan een list. *“Denken jullie dat ik iets met de Joden ondertekende dat in tegenspraak is met de wetten van de Islam? “Deze overeenkomst is niets anders dan de overeenkomst tussen onze profeet Mohammed en Quraihs”* refererend aan de ‘bedriegelijk’ gebroken overeenkomst van de oprichter van de islam. In 626 n.Chr, tekende Mohammed het [Hudaibiya verdrag](#) met de Quraish leider van Mekka. Hij verbrak de overeenkomst twee jaar later toen zijn leger sterk genoeg was om Quraish te verslaan en te vermoorden. Honderd procent van Israel’s ervaringen is dat het PLO-bewind zich tot dusver nog nooit aan hun afspraken hebben gehouden. De Islam accepteert slechts een staakt-het-vuren op één voorwaarde, namelijk wanneer de vijand te sterk is. Het is een tactische keuze. Soms moet de islam instemmen met een staakt-het-vuren onder de meest vernederende condities. Dat mag worden geaccepteerd, omdat Mohammed eens een staakt-het-vuren accepteerde onder vernederende condities.

Psalm 5:10 Want in hun mond is niets betrouwbaar, hun binnenste is enkel verderf, hun keel is een open graf...

Het bewind in Ramallah heeft zich op basis van de Oslo-akkoorden verplicht zich te onthouden van alle vormen van ophitsing en vijandelijke propaganda tegen Israël. Het heeft zich verplicht maatregelen te nemen om anderen (zowel personen als organisaties) in de gebieden die onder hun controle staan ervan te weerhouden zich aan het vorenstaande schuldig te maken. Afsproken is dat hun lesboekjes zouden worden aangepast maar daar is niets van terecht gekomen. In een groot deel van het lesmateriaal wordt het bestaan van Israël volledig genegeerd. Nergens staat iets over Israëls recht op bestaan of over een vredesregeling. Er wordt slechts gesproken over de vernietiging van de staat Israël. De Joodse geschiedenis van het land wordt volledig ontkend. Er komen racistische teksten voor waarin de Joden worden aangeduid als stelende veroveraars die moeten worden weggevaagd. Op kaarten in de schoolboeken is de naam Israël niet te vinden en word zionisme met racisme vergeleken.

Enkele voorbeelden: „Het zionisme is een politieke, agressieve en kolonialistische beweging die oproept tot de judaisering van Palestina door het verdrijven van de Arabische bewoners. Hoe gaan we ons land bevrijden? Met Arabische eenheid, oprecht geloof in Allah en de meest moderne wapens. De claim dat de Joden historische rechten zouden hebben op Palestina is de grootste leugen die de mensheid kent. De Joden zijn buitenlanders die hier naartoe zijn getrokken; hun bestaan was 2000 jaar geleden al beëindigd. De Arabieren daarentegen, vestigden zich in Palestina in prehistorische tijden en regeerden vervolgens onophoudelijk voor duizenden jaren. Jihad is de individuele, religieuze plicht van ieder moslimman en vrouw, tot de vijand is verdreven en het land is bevrijd.

Dit soort opruiende teksten maken dat kinderen worden tot zelfmoordenaars en terroristen.

De verplichting terroristen te arresteren, te vervolgen en te straffen is eveneens niet nagekomen evenals het uitleveren van terroristen aan Israël en het in beslag nemen van illegale vuurwapens. In de praktijk heeft Arafat deze verplichtingen vanaf de ondertekening van de *Beginselverklaring op 13 september 1993* stelselmatig met voeten getreden. Documenten uit de archieven van het in de zomer van 2001 door Israël gesloten Oriënt House in Jeruzalem, maken duidelijk dat Arafat al in 1995 de 2^e intifada aan het voorbereiden was. Een van de meest grove schendingen is de weigering het systematisch en effectief bestrijden van terroristische organisaties en hun infrastructuur. Ook is het [PLO handvest](#) (ondanks vele beloften nooit herroepen) nog steeds onveranderd een regelrechte en juridisch bindende oorlogsverklaring. Het handvest spreekt van een eventuele [“Gefaseerde bevrijding van Palestina”](#). In de door de Europese gegarandeerde Oslo-akkoorden hebben de “Landrovers van Ramallah” zich verplicht tot vredeseducatie; de bevolking opvoeden met het idee dat er vreedzaam met de Joden samengeleefd dient te worden. Alles wordt met voeten getreden en de wereld zwijgt!

In november 1993 voorspelde [Kolonel Ron Naveh](#) van het Israëlische leger al dat de Oslo-overeenkomst op een ramp voor de veiligheid van Israël zou uitdraaien. Negen maanden later, in mei 1994 ondertekenden tientallen IDF-officieren een protestadvertentie, die verscheen in Israëlische kranten. De publieke opmerking vermeldde: *“de overgave aan terreur is het enige wat bereikt is met de onderhandelingen met de PLO, die onze overlevering bedreigt. Handen schudden met terroristen betekent dat de terreur gewonnen heeft.”* In september 1994 stuurde terreurbaas Arafat een telegram naar zijn vriend, de voormalige Iraakse leider Saddam Hoessein, waarin hij hem verzekerde dat het gevecht voor ‘Palestina’ net begonnen was en niet zou eindigen voordat Jeruzalem zou zijn bevrijd. Oren Shachor, één van de onderhandelaars van de regering Rabin en Perez met Arafat, hoorde in de zomer van 1995 al van Arafat dat oorlog een alternatief was. Zelfs gematigde Arabieren vroegen zich in verbijstering af hoe Israël een overeenkomst kon tekenen met de ‘misdadiger’ Arafat. Het Israëlische leiderschap negeerde echter alle waarschuwingen omdat men bang was daarmee het ‘vredesproces’ in gevaar te brengen en ([Slick Willy](#)) [Bill Clinton](#) te irriteren. Moshe Ya’alon zei reeds in de zomer van 1995, toen hij de positie van hoofd van de Militaire Inlichtingendienst op zich nam, dat hij de PLO ervan verdacht geen enkele bedoeling te hebben om de terroristische aanslagen te laten stoppen, ondanks de Oslo overeenkomst. Hij zei dat hij Premier Rabin daarvoor gewaarschuwd had en dat hij hem geadviseerd had om Arafat een ultimatum voor te leggen, dat hem zou dwingen actie te nemen tegen Arafats de islamitische hellehonden.

Moshe Ya’alon

Volgens Ya’alon was Arafat heel goed op de hoogte van de terroristische organisaties, hun leiders en hun opslagplaatsen voor explosieven, wapens en munitie- maar zij ondernamen er niets tegen. Israël was zo bezorgt

om het vredesproces niet te schaden, of tenminste niet die indruk te wekken in de ogen van de wereld, dat het niet reageerde op acties van de PLO die in flagrante strijd waren met de spelregels. Sinds Oslo zijn vele Joodse dorpen, kibboetsim etc, beveiligd met hekken, prikkeldraad, slagbomen en wachthuisjes om de moordende en stelende PLO-bewoners de toegang te beletten. In de PLO-dorpen is deze beveiliging niet nodig omdat Joden niet gaan moorden en stelen in Arabische dorpen. Er bestaan rond Jeruzalem een tweetal Openbaar -Vervoer systemen, een Joods OV-systeem, waar moslims zonder problemen gebruik van kunnen maken en een moslim OV-systeem waar Joden geen gebruik van maken daar ze anders de kans lopen vermoord te worden.

Israël liet duizenden gevangenen vrij, gaf uniformen en wapens en noemde hen veiligheidstroepen en de wereld noemde de klik rond Arafat ineens 'de Palestijnse Autoriteit'. Arafat gebruikte de wapens niet om vrede te stichten, maar om al zijn onderdanen, die een andere leiding wilden, te vermoorden. In 1997 was er een petitie van 29 professoren die Arafat opriepen een einde te

maken aan de corruptie. Zij werden in de gevangenis gegooid en vermoord. Op de PLO-radio en televisie was de hele dag te horen: yihad, yihad, doodt de kruisvaarders en doodt de Joden. Desondanks stroomde het geld binnen uit Amerika, uit Europa en zelfs uit Israël. Terwijl het Arafat was toegestaan in totaal 24.000 'politieagenten' aan te stellen in het gehele onder zijn controle staande gebied, om hem te beschermen en het terrorisme uit te schakelen, zwierven er binnen twee jaar alleen al in Gaza 25.000 zogenaamde politieagenten door de straten. Velen van hen waren volledig getrainde terroristen, geïmporteerd uit Arabische landen in Noord-Afrika, Libanon, Irak en Jemen. In mei 1995 telde Jericho- de ooit zo vredige stad van 12.000 inwoners- meer dan 1000 PLO-agenten (lees terroristen) die door de bevolking werden beschuldigd van moord, verkrachting en plundering naar willekeur. Tijdens "[Operation Defensive Shield](#)" in Ramallah in het voorjaar van 2002, werden door het IDF tijdens een huis aan huis controle in praktisch ieder huis wapens aangetroffen. De IDF-militairen ontdekten in een tijdsbestek van slechts enkele dagen, 1500 geweren.

In juni 1995 zei waarnemend stafchef van het IDF Matan Vilani: "***de 'Palestijnen' haten ons tot op het bot en zij beschouwen iemand die Israëli's vermoordt niet als een crimineel.***" Sinds de PLO-landrovers zich hebben gebonden aan de Oslo-akkoorden, hebben zij zich verplicht de conflicten met Israël alleen via onderhandelingen op te lossen. Maar inplaats van de afspraken na te komen richtte Arafat destijds twaalf organisaties op die Israël met terreur begonnen te bestoken daarmee een situatie creërend waarbij Israël gedwongen werd het leger terug te sturen naar de PLO-gebieden. Wat door de samenstellers van de Oslo-akkoorden is voorgesteld als een vredesakkoord is in werkelijkheid een akkoord gebleken waarin de aartsterrorist Arafat ongestraft zijn misdaden kon opvoeren en zelfmoordenaars het leven van de *kinderen van Israël* kon laten verwoesten. Hij zag zich kans om op een geraffineerde manier de wereldopinie tegen Israël te mobiliseren. Ondanks de aanhoudende terreur van Arafats kant ging de toenmalige Israëlische Premier Ehoed Barak onder zware druk van de wereld, op 4 september 1999 in de Egyptische badplaats [Sharm-el-Sheik akkoord met het "Wye-2"](#) verdrag. Hierin werd 7 procent van Gods Land Samaria en Judea, aan het PLO-bewind overgedragen. Ook werden er volgens afspraak 199 terroristen door Israël vrijgelaten. Deze bleken echter volledig tegen de afspraken in al spoedig een topfuctie te bekleden in de verschillende PLO-veiligheidsdiensten.

Ruim 1200 Israëli's hebben het leven verloren door het duivelse Oslo-document en onderzoek heeft uitgewezen dat minstens een half miljoen Israëli's de afgelopen jaren trauma's hebben opgelopen. Een groot deel van de bevolking lijdt massaal aan een posttraumatische stress-stoornis. Zij die verantwoordelijk zijn voor deze terreur zijn schuldig aan misdaden tegen de menselijkheid het zijn criminelen en massamoordenaars. Als Israël terugvecht om het leven van haar inwoners te beschermen komt de wereld in actie, niet tegen de PLO-moordmachines, maar tegen Israël.

Een van de meest brutale terreurdaden was de gewapende aanval door PLO-politiefunctionarissen op Israëlische veiligheidstroepen in september 1996 tijdens het Loofhuttenfeest waarbij zeventien Israëli's werden gedood. Die aanval vormde onderdeel van onlusten die door het bewind van Arafat was georganiseerd in reactie op het door Israël openstellen van de oude Hasmoneeën-tunnel langs de westelijke muur van het Tempelplein. Een misdaad tegen onze religie' zo noemde Arafat de opening van de tunnel. Over de opening hadden de Israëlische autoriteiten al in januari 1996 met de terreurbaas een compromis bereikt. De moslims kregen toegang tot de stallen van Salomo en de Israëli's konden op hun beurt de tunnel openen. Na deze overeenkomst werd door archeologen en technici, het puin dat eeuwenlang in de tunnel had gelegen, opgeruimd. Omdat de toeristen die

de tunnel ingingen, langs dezelfde route weer terug moesten, werd een uitgang gemaakt aan de kant van de Via Dolorosa. Woordvoerders van het PLO-bewind maakten in opdracht van Arafat bekend dat Israël zo brutaal was geweest een tunnel te openen onder de Al-Aksa moskee waarop Israël internationaal werd veroordeeld. Niemand bleek te hebben gecontroleerd of het verhaal ook werkelijk waar was.

De waarheid is dat het gewraakte archeologische tunneltje al 2200 jaar oud is en hemelbreed meer dan 300 meter verwijderd ligt van de Al-Aksa moskee. Het oproer wat daarna volgde kostte 17 Israëliërs en uiteindelijk ook nog eens 53 Arabieren het leven. Achteraf bleek de hele affaire door Arafat in scène gezet met als doel, Israël aan de schandpaal te nagelen en een veroordeling van de wereldgemeenschap te bewerkstelligen. Precies dat gebeurde! Geen enkele westerse journalist nam de moeite om ter plekke een kijkje te nemen om vervolgens te constateren dat het om anti-Israëlische propaganda ging. Israëls pogingen om de wereld duidelijk te maken dat er slechts sprake was van leugens, faalde jammerlijk. De wereld bleef geloven in Arafats tunnel versie, wat lang van tevoren door Arafat was beraamd. Iedere rel, iedere dreiging, elk oproer en elke bomexplosie, werd door Arafat georkestreerd.

Slick Willy Bill Clinton en Arafat

Sinds Israël land heeft weggegeven dat God voor eeuwig aan hen heeft beloofd, heeft de bevolking van Israël geen rust meer gehad. Iedere keer dat Israël rekening met de Palestijnen hield, verslechterde de situatie. Zelfs de Verenigde Staten, is aan de kant van de vijand gaan staan. Toen de Joodse bewoners door hun eigen regering uit Gaza werden verwijderd, voorspelden religieuze Joden dat daar een geestelijk conflict op zou volgen.

Het PLO-bewind zegt bij monde van Salam Fayyad dat zij zich niet langer gebonden achten gevolg te geven aan de in 1993 gesloten Oslo-akkoorden. Fayyad zei op 1 december 2010 dat zijn regering 'niet langer een gevangene wil zijn van de in deze akkoorden vastgelegde beperkingen.' Uit de [Wikileaks documenten](#) blijkt (december 2010) dat bijna iedere betrokken Israëliër, waaronder de Israëlische president Simon Peres, niet meer geloven dat de Oslo-akkoorden tot vrede zullen leiden met de "Bende van Ramallah" en er spijt van hebben ooit een handtekening onder deze akkoorden te hebben gezet. Zo zei Yasser Abed Rabbo op 8 december 2010 in Griekenland, dat zij zich nu 'moeten wenden tot het bredere kader van de internationale gemeenschap' om een oplossing voor het conflict op te leggen. In 1988 riep Yasser Arafat de soevereiniteit van 'Palestina' uit volgens de grenzen van de staakt-het-vuren lijn van 1949. Meer dan 100 landen hebben sindsdien deze nepstaat erkend als een Arabisch onafhankelijk land waaronder de moslimwereld (OIC) en de Arabische Liga, [Brazilië](#), China, [Argentinië](#), Cuba, Rusland en de Oostbloklanden en natuurlijk door de Verenigde Naties.

De al lang ontspoorde voormalige Braziliaanse president Lula Da Silva was zoals zovele anderen een groot fan van Arafat. Ook hij eerde de terreurbaas door op 17 maart 2010 een bloemenkrans op zijn graf te leggen. De geschiedenis heeft geleerd dat dit de bemoeienis van dit soort dromers de situatie alleen maar erger maakt en het PLO-bewind legitimiteit geeft hun terreur te consolideren. In een artikel op 4 november 2010 in de New York Times, riep Bill Clinton Israël op het werk van Rabin af te maken. De oproep kwam 15 jaar na de moord op [Yitzchak Rabin](#). Volgens Clinton heeft Israel vandaag de best (denkbare partner) om Rabin's werk af te maken. Rabins dochter Dalia, zei in een interview met het dagblad Maariv: 'Waarschijnlijk zou mijn vader nu hebben toegegeven dat de Oslo-akkoorden een vergissing waren'.

Vandaag is het [Barack "King" Hoessein Obama](#) die niets anders te doen lijkt te hebben dan Israël onder druk te zetten en te verraden als hij zijn zin niet krijgt. Hij heeft diverse pogingen gedaan Israël als een pariastaat neer te zetten. Daar waar Israël op werkelijk ieder besluit fel bekritiseerd wordt, blijft de kritiek op het PLO-bewind achterwege. Door zijn vijandige houding speelt hij de bende in Ramallah in de kaart, en moedigt hen daarmee aan hun eisen steeds verder op te schroeven.

Het concept *land-voor-vrede* gaat niet alleen lijnrecht in tegen Gods wil, maar heeft op geen enkele manier gewerkt. Er zijn steeds meer geluiden in Israël te horen die vinden dat Israël in de eerste plaats God moet gehoorzamen en een Bijbelse weg moet bewandelen. Volgens diverse Israëlische rabbijnen moet Israël de Almachtige boven alles gehoorzaam zijn. God is Israëls geheime wapen.

Europese Unie financiert landroof

De afgelopen jaren wordt steeds meer Israëliisch grondgebied in de Bijbelse gebieden Judea en Samaria stilzwijgend in beslag genomen. En deze confiscatie wordt gefinancierd door de [Europese Unie](#). Het recent verschenen rapport [Roots of Evil](#) van de Israëliische niet-gouvernementele organisatie Regavim, toont de omvang aan van landonteigening door de Palestijnse landrovers in Ramallah. Kale heuvels, onbebouwde dalen en andere gebieden in de omgeving van Joodse nederzettingen in de zogenaamde C-gebieden, worden met medeweten en goedkeuring van de Europese autoriteiten in beslag genomen. ‘De Europese regeringen hebben niet alleen een probleem met Israël, zij hebben vooral een probleem met het Joodse volk. En de Palestijnen profiteren daarvan’, klaagt een lid van de Likoeidpartij.

In de in 1995 gesloten Oslo-akkoorden werd overeengekomen dat Judea en Samaria opgedeeld zouden worden in drie zones. De zogenaamde A-gebieden, bestaande uit achttien procent van het hele gebied. Dit valt onder volledige controle van de Palestijnse Autoriteit. Hieronder vallen steden als Ramallah, Hebron, Betlehem, Toekarem, Jenin, Jericho en Nablus. De B-gebieden beslaan 22 procent van het land. Hieronder vallen 430 kleine gemeenschappen en dorpen in de landelijke gebieden van Judea en Samaria. Wat overblijft zijn de C-gebieden die 60 procent van het land beslaan. Deze gebieden vallen onder de Israëliische veiligheidsdiensten en Israëliisch burgerlijk bestuur. Volgens het rapport van Regavim hebben Palestijnen alleen al in de periode 2013-2017, 760 hectare land op meer dan 250 verschillende plekken in de C-gebieden geconfisqueerd. Zo zijn er duizenden kilometers aan irrigatiebuizen, keerwanden en terrassen aangelegd. Daarnaast werden er honderden waterreservoirs uitgegraven. Ook hebben de Palestijnen bijna zeshonderd kilometer aan landelijke wegen aangelegd naar hun olijfgaarden en tarwevelden en hebben ze veel kassen gebouwd. En dat alles op Israëliisch grondgebied in Judea en Samaria.

Maar het land in de C-gebieden wordt door Palestijnen niet alleen voor landbouwdoeleinden geconfisqueerd. Er verrijzen ook illegale nederzettingen door het opzetten van barakken en bedoeïenententen. Dit is goed te zien aan de oostkant van Jeruzalem, langs de weg die leidt van Jeruzalem naar de stad Ma’ale Adumim. Het betreft het zogenaamde E1-gebied, een glooiend woestijnlandschap, dat een corridor vormt naar de Dode Zee. Naomi Kahn, woordvoerder van *Regavim*, vertelde *Israel Today* hoe Palestijnen met politieke middelen en met Europese financiering zorgen dat er na een gedoogperiode in feite een situatie ontstaat die niet meer is terug te draaien. Dit gebeurt vooral door het oprichten van illegale bedoeïenen-nederzettingen. Zodra Israël deze illegale situatie wil aanpakken, komt er in de media forse kritiek en richt de publieke opinie zich tegen de handhavers van de wet.

In de Oslo-akkoorden hebben de Palestijnen beloofd om niet te bouwen in de C-gebieden in Judea en Samaria. En toch financiert de EU illegale bouwactiviteiten in deze gebieden. Dit bewijst dat de EU van mening is dat het Bijbelse Judea en Samaria onderdeel moeten gaan uitmaken van een toekomstige Palestijnse staat. En die Palestijnse staat moet *Judenrein* worden, dat heeft de Palestijnse Autoriteit bij voorbaat al verklaard.

Terug naar: [Inhoud](#)